

prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) V. Muntean
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, M. Anton, V. Cotorobai

ÎNCHEIERE

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Turlacov Saveli,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva lui Turlacov Saveli cu privire la înlăturarea obstacolelor și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, casată hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 19 ianuarie 2017 și pronunțată o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La 26 iunie 2016 SA „Termoelectrica” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Turlacov Saveli, iar la 10 octombrie 2016 a depus cerere de concretizare a cerințelor (f.d. 52), solicitând obligarea lui Turlacov Saveli să înlătore prin demolare de pe rețelele termice și din zona de protecție a acestora, construcția comercială pentru prestarea serviciilor cu nr. cadastral xxxxx, cu crearea unei zone de protecție regulamentară a conductelor termice, nu mai mică de 2 m până la traseul termic și încasarea de la pârât a taxei de stat în sumă de 100 lei, precum și a altor cheltuieli ce țin de examinarea litigiului în instanța de judecată.

În motivarea acțiunii a menționat că în rezultatul unui control al conductelor termice din mun. Chișinău, efectuat de reprezentanții SA „Termoelectrica”, pe str. Vasile Lupu, 81/3 din sect. Buiucani s-a depistat faptul amplasării pe rețelele termice cu diametrul de 150 mm a unei construcții comerciale (magazin) cu suprafața de 92,6 m.p., ce aparține lui Turlacov Saveli.

În sensul dat, reclamantul a invocat că prin amplasarea magazinului pe rețelele termice se încalcă drepturile întreprinderii energetice privitor la descoperirea, deservirea și exploatarea conductelor termice, având în vedere obligațiunile față de consumatori, de înlăturare operativă și eficientă a situațiilor de avariere, în corespundere cu pct.36 și pct.54 din Regulamentul cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998.

La fel, susține că prin amplasarea construcției date pe rețelele termice, se încalcă prevederile art.17 din Legea cu privire la energetică nr. 1525-XIII din 19 februarie 1998, în conformitate cu care, obiectivele energetice au grad sporit de pericol. Pentru asigurarea exploatării lor în siguranță, se stabilesc zone de protecție. Orice lucrare în zona de protecție se efectuează numai cu acordul întreprinderii sau organizației energetice.

Indică reclamantul că conform prevederilor art. 31 din Legea cu privire la energia termică și promovarea cogenerării nr. 92 din 29 mai 2014, pentru a se asigura protecția și funcționarea normală a rețelelor termice, pentru a se evita punerea în pericol a persoanelor, bunurilor și mediului se stabilesc zone de protecție a rețelelor termice.

În scopul protecției rețelelor termice, persoanelor fizice și juridice li se interzice să efectueze lucrări de construcții de orice fel în zonele de protecție a rețelelor termice fără acordul prealabil al unității termoelectrice, să limiteze ori să îngreuneze prin împrejurări, prin construcții ori în orice alt mod accesul la rețeaua termică a unității termoelectrice.

Menționează că la caz s-au admis abateri, inclusiv de la pct. 40 din Regulamentul cu privire la furnizarea utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998, care prevede că, este interzis ca pe traseele conductelor termice, inclusiv pe culoarele de acces, să se ridice construcții, să se depoziteze materiale, să se execute lucrări subterane sau orice alte lucrări care ar dăuna exploatarea și ar bloca accesul la conducte și la stațiile termice.

Iar, pct. 41 din același Regulament specifică că, în cazul în care este necesar ca pe terenul pe care sânt amplasate instalațiile termice de alimentare să se execute construcție, beneficiarul este obligat să anunțe cu un an înainte pe deținător instalațiilor și va suporta toate cheltuielile de modificare legate de mutarea instalațiilor de alimentare de pe terenul viitoarei construcții.

SA „Termoelectrica” reține, că nu poate accepta aflarea construcției comerciale pe rețelele termice cât și în zona de protecție acestora, fără crearea zonei regulamentare de protecție.

La fel, a relatat că la edificarea construcției din str. Vasile Lupu, 81/3, mun. Chișinău, au fost încălcate și prevederile din Normativul în construcții NCM G.04.07-2006 (MSN 4.02-02-2004), care în Tabelul B.3 „Intervale pe orizontală de la construcțiile rețelelor termice” stabilește că, distanța pe orizontală de la rețelele termice subterane cu diametrul mai mic de 500 mm, până la construcții și instalații, e necesar a fi nu mai mică de 2 m.

La caz, obiectivul nominalizat se află nemijlocit pe rețelele termice cât și în zona de protecție a acestora, ceea ce exclude accesul reprezentanților și a tehnicii întreprinderii energetice la rețelele ingineresti primare, în vederea descoperirii, deservirii și exploatarea acestora.

Susține că potrivit art. 376 din Codul civil, dacă dreptul de proprietate este încălcat în alt mod decât prin uzurpare sau privare ilicită de posesiune, proprietarul poate cere autorului încetarea încălcării.

Conform Legii nr. 188 din 28 septembrie 2014 (Monitorul Oficial nr.310-312 din 10 octombrie 2014), în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 1 din 21 noiembrie 2014, SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2 din Chișinău” (redenumită în SA „Termoelectrica”) a preluat de la SA „Termocom” în procedura falimentului, subansamblul funcțional ce ține de activitatea de producere, distribuție și furnizare a energiei termice.

Astfel, SA „Termoelectrica” în calitate de proprietar al rețelelor termice de pe str. Vasile Lupu, 81/3, mun. Chișinău, în orice timp este în drept să ceară de la Turlacov Saveli înlăturarea obstacolelor în vederea deservirii și exploatarea conductelor, iar conform art. 11 lit. b) din Codul civil, poate solicita restabilirea situației anterioare încălcării dreptului.

Menționează că în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă a expedit în adresa pârâtului reclamație prin care a solicitat înlăturarea obstacolelor prin crearea unei zone de protecție regulamentară a rețelelor ingineresti magistrale, însă acesta nu s-a conformat cerințelor.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 19 ianuarie 2017 acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

Invocând netemeinicia hotărârii instanței de fond, la 23 ianuarie 2017 SA „Termoelectrica” a depus apel, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017 s-a admis apelul declarat de SA „Termoelectrica”.

S-a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 19 ianuarie 2017 și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care:

Cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Termoelectrica” împotriva lui Turlacov Saveli s-a admis.

S-a obligat Turlacov Saveli să înlătore prin demolare de pe rețelele termice cât și din zona de protecție a acestora - construcția comercială pentru prestarea serviciilor, cu nr. cadastral xxxxx, cu crearea unei zone de protecție regulamentară a conductelor termice, nu mai mică de 2 m până la traseul termic.

S-a încasat de la Turlacov Saveli în beneficiul SA „Termoelectrica” cu titlu de cheltuieli de judecată, suma de 175 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de SA „Termoelectrica” sunt întemeiate și sunt reflectate în probele anexate la materialele cauzei.

Astfel, instanța de apel a reținut că, deoarece terenul pe care este amplasată construcția, a cărui proprietar este Saveli Turlacov, aparține statului, în persoana, SA „Termoelectrica” este îndreptățită să pretindă înlăturarea obstacolelor în cazul încălcării dreptului de folosință asupra terenului pe care sunt amplasate rețelele termice din zona de protecție a construcției izolate.

Totodată instanța de apel a constatat că prin amplasarea construcției comerciale pe rețelele termice se încalcă drepturile întreprinderii energetice privind descoperirea, deservirea și exploatarea conductelor termice, având în vedere obligațiunile față de consumatori, de înlăturare operativă și eficientă a situațiilor de avariere, în corespundere cu pct.36 și pct.54 din Regulamentul cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 20 noiembrie 2017, prin intermediul oficiului poștal (f.d.127), Turlacov Saveli a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând că, instanța de apel a interpretat eronat legea și a aplicat eronat normele de drept material și procedural.

Consideră că constatarea faptului aflării construcției de pe str. V. Lupu, 81/3, pe rețelele termice nu constituie temei de înaintare a pretențiilor către proprietarul construcției deoarece nu a fost dovedit faptul ilegalității construcției.

La fel, recurentul susține că, a fost depășit termenul de prescripție prevăzut de art. 261 alin. (1) din Codul civil, de adresare în instanța de judecată cu privire la restabilirea dreptului încălcat.

Prin referința din 14 martie 2018, intimatul SA „Termoelectrica” a indicat că recursul declarat de Turlacov Saveli este nefondat și nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că recursul împotriva deciziei din 05 octombrie 2017 a fost declarat la 20 noiembrie 2017, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în

care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Turlacov Saveli, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Turlacov Saveli.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari